

Arrest

nr. 44 376 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van X, op 29 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 21 september 2009 het Rijk is binnengekomen, diende dezelfde dag een asielverzoek in. Uit een vingerafdrukkenonderzoek bleek dat verzoekster voorheen in Polen werd aangetroffen.

1.2. Op 30 november 2010 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Poolse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekster.

1.3. Op 2 december 2009 verklaarden de bevoegde Poolse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoekster.

1.4. Op 7 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. Op 18 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd verzoekster op 25 februari 2010 ter kennis gebracht.

1.6. Op 25 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde (S. K.)

(...)

*van nationaliteit : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar minderjarige dochter dienden op 21.09.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 15.09.2009 asiel vroeg in Polen (hit Eurodac). Tijdens haar verhoor bevestigde de betrokkene dit. Ze verklaarde dat ze van 15.09.2009 tot 20.09.2009 in Polen verbleef. Op 30.11.2009 werd aan de bevoegde Poolse diensten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 16(1) van Verordening 343/2003. Dit verzoek werd op 02.12.2009 met instemming beantwoord.

Tijdens haar verhoor op 20.10.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg. Ze antwoordde dat ze naar België was gekomen omdat ze zou hebben vernomen dat België de meest veilige plaats is. Dit motief is willekeurig en geen grond voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. De betrokkene verklaarde behalve haar dochter geen familie te hebben in België. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Ze brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die de verklaarde problemen staven én aangeven dat ze een terugkeer naar Polen zouden verhinderen. We merken op dat de betrokkene op 07.12.2009 een aanvraag indiende voor een machtiging voor verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 18.02.2010 onontvankelijk verklaard. Het verzoek werd niet op geldige wijze ingediend, met name per aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

We wijzen erop dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het ERMH. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt niet dat ze bij een overdracht naar Polen risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Er zijn dan ook geen elementen die noodzaken tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van de artikels 3(2) of 15 van Verordening 343/2003

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 3, 4, 15, 16.1.c en 16.3 van de verordening 343/2003/EG. Zij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"(...) Dat de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en dienen alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te worden genomen.

Dat de beslissing als volgt is gemotiveerd:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003."

• de verwijzing naar artikel 51.5 van de wet van 15.12.1980 is niet dienstig om de beslissing te onderstenen, daar waar blijkt dat deze bepaling betrekking heeft tot de limitatieve gevallen waarbij een

vreemdeling kan worden vastgehouden, cfr Artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 Wet van 15/12/1980
Versie van 04/01/2010

§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.

• artikel 16 van de verordening (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend beschrijft enkel de verplichtingen die beide betrokken staten dienen na te leven voor de aanvraag tot terugname en de overname, NADAT de bevoegde Staat bepaald is geweest; artikel 16.1 .c naar hetwelk verwezen wordt beperkt er zich toe te voorzien dat de gevorderde staat verplicht is de asielverzoeker terug te nemen als zijn asielaanvraag nog lopend is in de gevorderde staat

• Artikel 16

1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) het asielverzoek volledig te behandelen;

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

Maar is geenszins de bepaling die de verantwoordelijke staat aanduidt;

“De betrokkene en haar minderjarige dochter dienden op 21.09.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 15.09.2009 asiel vroeg in Polen (hit Eurodac). Tijdens haar verhoor bevestigde de betrokkene dit.

Ze verklaarde dat ze van 15.09.2009 tot 20.09.2009 in Polen verbleef. Op 30.11.2009 werd aan de bevoegde Poolse diensten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 16(1) van Verordening 343/2003. Dit verzoek werd op 02.12.2009 met instemming beantwoord.”

1. De criteria op basis van dewelke de verantwoordelijke Staat bepaald wordt, worden limitatief opgesomd in de VERORDENING (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, nl ARTIKEL 5 à 14

2. De beschrijving van de gevoerde terugname procedure, - aanvraag en akkoord tot terugname-, is evenmin van aard om verzoekers duidelijk te maken waarom België zich niet verantwoordelijk verklaard heeft voor hun asielaanvraag. (derde alinea van beide beslissingen)

3. artikel 16 van de verordening (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend beschrijft enkel de verplichtingen die beide betrokken staten dienen na te leven voor de aanvraag tot terugname en de overname, NADAT de bevoegde Staat bepaald is geweest;;

Artikel 16

1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) het asielverzoek volledig te behandelen;

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

Maar is geenszins de bepaling die de verantwoordelijke staat aanduidt;

Er dient bijkomend te worden opgemerkt dat uit de beslissing niet blijkt dat de DVZ degelijk aan de Poolse Staat gevraagd heeft of het onderzoek en de behandeling van de asielaanvraag inderdaad nog in Polen lopend was, en of de Poolse staat hierop inderdaad bevestigend heeft geantwoord;

4. de beschrijving van de procedure is derhalve niet voldoende om te begrijpen waarom POLEN bevoegd is, bij gebrek aan verwijzing naar een pertinente wetsbepaling;

“Tijdens haar verhoor op 20.10.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg. Ze antwoordde dat ze naar België was gekomen omdat ze zou hebben vernomen dat België de meest veilige plaats is. Dit motief is willekeurig en geen grond voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. De betrokkene verklaarde behalve haar dochter geen familie te hebben in België.”

- Er dient te worden herinnerd dat het DUBLIN interview heel snel verloopt en heel oppervlakkig blijft;
- De verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat verzoekende partij geen “specifieke redenen” heeft aangegeven voor de keuze van België
- Verzoekende partij heeft wel integendeel verklaard dat België de “meest veilige plaats” was;
- Het antwoord dat dit motief willekeurig is en geen grond is voor de behandeling in België laat verzoekende partij niet toe te begrijpen om welke precieze reden België haar asielaanvraag niet wenst te behandelen en waarom geen gebruik kon worden gemaakt van artikel 3 EN 15 van de verordening 343/2003;
- Dat de DVZ bovendien verzoekende partij geenszins verzocht verdere uitleg te verschaffen ivm met hetgeen zij bedoelde met “de meest veilige plaats”, (verzoekende partij werd integendeel onmiddellijk gestopt) daar waar echter duidelijk blijkt dat door te stellen dat België de meest veilige plaats was, zij een vergelijking maakte met een andere staat, alwaar de veiligheid minder gewaarborgd was;
- Verzoekende partij heeft minstens stilzwijgend haar vrees geuit in Polen te moeten verblijven, wegens veiligheidsredenen;

“Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Ze brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die de verklaarde problemen staven en aangeven dat ze een terugkeer naar Polen zouden verhinderen.

We merken op dat de betrokkene op 07.12.2009 een aanvraag indiende voor een machtiging voor verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 18.02.2010 onontvankelijk verklaard. Het verzoek werd niet op geldige wijze ingediend. met name per aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken.”

- De verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij haar gezondheidsproblemen naar voren heeft gebracht.
- Dit gebeurde reeds gedurende haar enig verhoor op DVZ , nl op 20.10.09 hetzij stipt één maand na de aankomst in België;
- Op het ogenblik van haar verhoor is het in alle redelijkheid objectief niet mogelijk dat verzoekster reeds attesten kon voorleggen;
- De beslissing verwijst echter uitdrukkelijk naar het feit dat verzoekende partij op 07.12.09 een verzoekschrift op grond van artikel 9 ter heeft ingeleid en dat deze onontvankelijk werd bevonden op 18.02.10 omwille van het feit dat de aanvraag niet per aangetekend schrijven verstuurd werd.
- De beslissing dd. 18.02.10. inzake de onontvankelijkheid van de aanvraag 9 ter naar dewelke huidige beslissing verwijst, en waarvan verwerende partij alvast kennis heeft of kennis diende te nemen, vermeldt echter ook uitdrukkelijk dat de aanvraag 9 ter slechts , (maar ook) per fax aan de sectie 9 ter verstuurd werd zodat met zekerheid dient te worden afgeleid dat verwerende partij op het ogenblik van het treffen van de thans aangevochten beslissing op 25.02.10 kennis had van de beslissing dd. 18.02.10 en zeker kennis kon nemen en moest nemen van het volledige medische dossier van verzoekende partij; Het bestaan van een beslissing omtrent de onontvankelijkheid van een aanvraag gesteund op medische redenen, ontlast DVZ niet van de zorgvuldigheidsplicht, na te gaan of in casu, de aangehaalde gezondheidsproblemen verzoekster al dan niet een terugkeer naar Polen verhinderen en of een terugkeer geen schending van artikel 3 EVRM voor gevolg zou hebben; Uit de beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij dit onderzoek geleid heeft, wel integendeel;

Cfr commentaar VMC: Arbitragehof zegt dat ernstig zieke vreemdeling niet mag uitgewezen worden ook niet na verwerping regularisatiewet-aanvraag In een arrest van 20/9/2006 (nr. 141/2006) heeft het Arbitragehof zich opnieuw uitgesproken over de relatie tussen een regularisatieaanvraag op basis van de regularisatiewet van 22/12/1999 en een aanvraag op basis van artikel 9 lid 3 van de Verblijfwet van 15/12/1980 (Vw). Volgens artikel 16 van de regularisatiewet kan een vreemdeling, eens hij een regularisatiewet-aanvraag heeft ingediend, nadien geen nieuwe aanvraag indienen op basis van artikel 9 lid 3 Vw. Het Arbitragehof blijft bij zijn eerder standpunt dat dit verbod niet ongrondwettelijk is, maar stelt tegelijk dat de DVZ nieuwe elementen die een uitwijzing verhinderen moet nagaan.

- Dit was niet de eerste prejudiciële vraag van de Raad van State aan het Arbitragehof over artikel 16 van de regularisatiewet. De Raad vroeg zich op 13/6/2002 al af of artikel 16 van de regularisatiewet de Grondwet niet schond doordat een vreemdeling die een regularisatiewet aanvraag indiende nadien geen nieuwe elementen meer kon inroepen (via een nieuwe aanvraag art 9 lid 3 Vw), terwijl een vreemdeling die geen dergelijke aanvraag indiende, dat wel kon. Het Arbitragehof oordeelde toen dat er geen schending was van de Grondwet (zie Arbitragehof, 22/7/200 3, nr 103/2003).

- De Raad van State stelde op 12/10/2005 een nieuwe vraag, over nieuwe feiten die zich voordoen na de verwerping van de regularisatiewet-aanvraag, waarmee in de eerste aanvraag onmogelijk rekening kon worden gehouden en die zich voordoen buiten de wil van de aanvrager om in de vorm van een ernstige ziekte. Het Arbitragehof herhaalt haar standpunt dat artikel 16 van de regularisatiewet de Grondwet niet schendt, maar erkent ditmaal wel dat een vreemdeling, die omwille van medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, niet van het grondgebied kan verwijderd worden. Wanneer het bovendien gaat om een minderjarige vreemdeling die ernstig ziek is, moet de ook aanwezigheid van de ouders gewaarborgd worden aldus het Hof.

De rechtspraak van het Hof blijkt enigszins dubbelzinnig: enerzijds blijft het de verbodsbepaling voorzien in artikel 16 van de regularisatiewet handhaven, waardoor vreemdelingen, in geen enkele omstandigheid, een aanvraag art 9 lid 3 Vw kunnen indienen op basis van nieuwe elementen, eens zij reeds een aanvraag o.b.v. de regularisatiewet hebben ingediend. Anderzijds erkent het Hof nu uitdrukkelijk dat ernstig zieke vreemdelingen in bepaalde gevallen niet kunnen verwijderd worden van het grondgebied, hetgeen indirect een verblijfsrecht impliceert of toch minstens de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in de zin van art 9 lid 3 Vw.

In afwijking van de rechtspraak van het Arbitragehof oordeelde de Raad van State eerder al dat de DVZ, na een afwijzing van een aanvraag in het kader van de regularisatiewet, toch een nieuwe aanvraag art 9 lid 3 Vw in overweging dient te nemen wanneer die aanvraag nieuwe elementen bevat die bij weigering en uitwijzing een schending zouden uitmaken van artikel 3 of 8 EVRM (R.v.St., 18/12/2003, nr. 126.559). De situatie die aan het Arbitragehof werd voorgelegd, lijkt aan die voorwaarde te voldoen waardoor dus toch een nieuwe aanvraag artikel 9 lid 3 Vw kan ingediend worden, mits uitdrukkelijke motivering dat een weigering en uitwijzing artikel 3 of 8 EVRM zou schenden.

- Dat het bestaan van een beslissing nopens de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9 ter , in het bijzonder wanneer deze gemotiveerd wordt door de verkeerde wijze waarop de aanvraag is toegekomen tot de DVZ, volstaat in casu niet en is ook niet van aard om te mogen stellen dat de aangehaalde gezondheidsproblemen een terugkeer naar Polen niet zouden verhinderen noch dat deze terugkeer in strijd zou kunnen zijn met artikel 3 van het EVRM;

“We wijzen erop dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/831EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het ERHM. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt niet dat ze bij een overdracht naar Polen risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Er zijn dan ook geen elementen die noodzaken tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van de artikels 3(2) of 15 van Verordening 343/2003”

- de volledig gestereotypeerde uiteenzetting ivm de organisatie van de terugkeer, het feit dat Polen een volwaardig lid is van EG en de Conventie van Genève heeft ondertekend enz, is nog steeds voor verzoekers geen uitleg waarom België besloten heeft dat Polen verantwoordelijk is en moet zijn voor het onderzoek van hun asielaanvraag;
- Nergens is er in het administratief dossier een verklaring van verzoekster ivm een mogelijke repatriëring vanuit Polen naar de Russische Federatie hetgeen duidelijk maakt dat de beslissing volledig gestereotypeerd is en de persoonlijke situatie van verzoeker niet beantwoord; De beslissing is derhalve voor verzoekers volledig onbegrijpelijk;
- De beslissing schendt derhalve minstens de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Dat verzoeker niet op de hoogte werd gebracht van de implicaties van een “DUBLIN” overname (hetgeen artikel 3.4. van de verordening 343/2003 schendt : artikel 3.4. De asielzoeker wordt schriftelijk

in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan),

• De beslissing schendt derhalve nogmaals de aangehaalde bepalingen en beginsels en meer bepaald artikels 3.4 EN 16.3 van de verordening 343/2003;

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (2)''

2.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen het volgende:

"(...)Verzoekster verwijt de verwerende partij dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd zou zijn.

Nochtans geeft de bestreden beslissing duidelijk de verschillende feiten aan die leiden tot de conclusie dat op basis van art. 16, 1 c van de Dublin II-verordening, Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.

Verzoekster heeft asiel aangevraagd in Polen. Verwerende partij merkt op dat zij dit niet betwist en dat dit bovendien blijkt uit verschillende stukken uit het dossier, waaronder de Eurodac-databank en de Dublininterviews.

Op basis van art. 16, 1 c van de Dublin II-verordening stuurt België een terugnameverzoek aan Polen, dat Polen aanvaardt.

Zowel op basis van de aanvaarding van Polen, dat dit verzoek ook kan weigeren, als op basis van de opeenvolgende feiten en conclusie uiteengezet in de bestreden beslissing, kan niet redelijkerwijze betwist worden als zou er onduidelijkheid bestaan omtrent de verantwoordelijke lidstaat.

De beslissing dient, om te voldoen aan de motiveringsplicht, zowel de feitelijke als de juridische motieven aan te geven die geleid hebben tot de beslissing. In casu geeft de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid feitenrelaas alsook de wettelijke bepaling die leidt tot de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd aldus voldoende gemotiveerd.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand stelt verwerende partij vast dat verzoekster geen enkel medisch attest heeft voorgelegd dat deze bewering zou kunnen ondersteunen. Verzoekster verwijst naar een artikel waarin volgend citaat wordt benadrukt:

"een vreemdeling, die omwille van medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, kan niet van het grondgebied verwijderd worden."

In casu kan verzoekster helemaal niet geloofwaardig aantonen als zou zij ernstig ziek zijn. Deze argumentatie is derhalve irrelevant.

Bovendien toont zij ook niet aan dat ze in Polen niet adequaat behandeld zou kunnen worden.

Tot slot kan verwerende partij niet anders dan concluderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van art. 9ter behandeld werd door de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 18 februari 2010.

Verwerende partij verwijst naar analogie naar het arrest van de Algemene Vergadering van 26 maart 2010:

" Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure, de opvang situatie van asielzoekers en de detentie omstandigheden in de staat waarnaar verzoekende partij mag worden teruggeleid, volstaan niet om het voorgehouden reëel risico - dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd - aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door de verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Een verwijzing naar rechtspraak die geen betrekking heeft op verzoekende partij zelf laat evenmin toe het voorgehouden reëel risico vast te stellen. Het komt aan de verzoekende partij

toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Griekenland." (RVV, nr. 40.963 26 maart 2010)

Het staat boven elke twijfel dat verzoekster in casu moet aantonen waarom zij niet adequaat behandeld kan worden in Polen, alsook de vrees die zij koestert te worden ontvoerd of vermoord door Russen of Tsjetsjenen in Polen.

Verzoekster slaagt hier helemaal niet in.

Betreffende de schending van art. 3 §4 Dublinverordening:

De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een algemeen beginsel van de verordening. In casu maakt de Belgische overheid terecht gebruik van de specifieke bepaling van art. 16.1.C. Deze bepaling voorziet in haar eigen modaliteiten volgens dewelke de overname dient te gebeuren, met name de modaliteiten overeenkomstig art. 20 van de Dublinverordening. België heeft deze bepaling volledig nageleefd en in casu is art. 20.1.e bijzonder relevant:

De verzoekende lidstaat stelt de asielzoeker in kennis van de beslissing betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld op welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt.

Alle vereisten van deze bepaling worden vervuld in de bestreden beslissing: de kennisgeving van de beslissing tot overdracht aan Polen en de redenen hiervoor, het feit dat verzoekster binnen de vijf dagen het grondgebied dient te verlaten en zich dient aan te melden bij de bevoegde Poolse instanties.

Aldus werden de aangehaalde schendingen van verzoekster beantwoord door verwerende partij en kan zij enkel concluderen dat het eerste en enig middel niet ernstig is."

2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3.2. In de mate dat verzoekster evenwel aangeeft dat de motivering incorrect is en geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, een van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster stelt dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de door haar verstrekte toelichtingen en documentatie met betrekking tot haar gezondheidstoestand. Zij benadrukt bovendien dat het gegeven dat een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd werd afgewezen, omdat deze aanvraag niet rechtstreeks aan verweerder gericht was, niet toelaat te besluiten dat

de door haar aangehaalde gezondheidsproblemen een terugkeer naar Polen niet verhinderen en deze terugkeer niet in strijd kan zijn met artikel 3 van het EVRM.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 oktober 2009 gehoord werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om na te gaan welk land verantwoordelijk was voor de behandeling van de door haar ingediende asielaanvraag. Verzoekster verklaarde tijdens dit gehoor dat zij verscheidene medische problemen had. Bij aangetekend schrijven van 7 december 2009 diende verzoekster, gelet op haar gezondheidsproblemen, tevens een aanvraag in bij de burgemeester van de stad Antwerpen om tot een verblijf gemachtigd te worden. Verweerder werd van deze aanvraag op de hoogte gebracht en ontving per faxbericht van 10 december 2009 een kopie van deze machtigingsaanvraag. In dit document wordt door de raadsman van verzoekster uiteengezet dat zijn cliënte op 8 oktober 2009 werd opgenomen in het Stuivenbergziekenhuis te Antwerpen (spoedgevallendienst), dat een arts op 4 november 2009 vaststelde dat verzoekster lijdt aan een ernstig post-traumatisch stress-syndroom met slaapstoornissen, nachtmerries, angstaanvallen en hoofdpijn met angina pectoris, hartkloppingen en syncopes tot gevolg en dat een regelmatige medische opvolging en psychologische begeleiding onontbeerlijk is. In dit schrijven wordt daarnaast geduid dat een psychiater tot exact dezelfde conclusie is gekomen op 2 december 2009 en wordt benadrukt dat in het geval verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst of een ander land er grote gezondheidsrisico's zijn die bijna zeker tot een hartinfarct zullen leiden. Tevens blijkt uit dit schrijven dat twee medische attesten en een schrijven van een arts van de spoedgevallendienst werden overgemaakt aan de burgemeester van de stad Antwerpen.

Verweerder achtte het vereist eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen te onderzoeken alvorens een standpunt in te nemen omtrent het land dat verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag (cf. nota van verweerder van 20 januari 2010). Op 18 februari 2010 oordeelde verweerder dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk was omdat deze aanvraag niet rechtstreeks bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingediend. Er werd derhalve geen inhoudelijke beoordeling doorgevoerd van de door verzoekster aangevoerde medische problematiek. Vervolgens nam verweerder, op 25 februari 2010, de bestreden beslissing. In deze beslissing motiveert verweerder, dat het niet vereist is om toepassing te maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG – bepaling die een lidstaat toelaat om een asielaanvraag toch te behandelen zelfs indien hij op basis van de criteria in de verordening hiertoe niet verplicht is – en dat er geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat daar verzoekster *“geen attesten of andere elementen”* heeft aangebracht die de door haar tijdens het gehoor meegedeelde gezondheidsproblemen staven. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder, door deze stellingname, voorbijgaat aan het feit dat wel bijkomende elementen werden meegedeeld. Verweerder werd immers op de hoogte gesteld van de medische diagnose die door Belgische artsen werd gesteld, van het feit dat verzoekster professionele (medische) hulp nodig had en van de gezondheidsrisico's die verbonden waren aan een eventuele reis. Daarenboven was verweerder op de hoogte van het feit dat verscheidene medische attesten werden neergelegd bij de burgemeester van de stad Antwerpen. Er dient derhalve te worden besloten dat verweerder ofwel niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens ofwel op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Uit het gegeven dat een aanvraag van verzoekster om op medische redenen tot een verblijf te worden toegelaten als onontvankelijk werd afgewezen kan immers niet afgeleid worden dat de in het kader van deze aanvraag verstrekte inlichtingen niet meer in aanmerking moeten genomen worden bij de bepaling van het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Verweerder dient er immers op toe te zien dat hij bij de toepassing van de verordening 343/2003/EG de bepalingen van het EVRM niet schendt. Nu verzoekster inlichtingen verstrekte waaruit blijkt dat door een arts werd vastgesteld dat indien zij een reis zou ondernemen het risico bestaat op een hartinfarct, is het kennelijk onredelijk om zonder verdere beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster te motiveren dat de overdracht naar Polen mogelijk is daar deze niet tot gevolg heeft dat verzoekster het *“risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.”* Er dient derhalve te worden besloten dat de materiële motiveringsplicht werd miskend.

2.3.3. Verzoekster kan, gelet op voorgaande vaststellingen, ook gevolgd worden in haar stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Dit beginsel houdt immers in dat overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat in casu niet gebeurde.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK